

Усрѣдоточи всичкитѣ си сили, въздържаше поеманіето на душжтж си и възползуванъ отъ тъмницжтж примжжваше ся на прѣсти съ голѣмо вниманіе да не бы да го усѣтятъ. Като ся отмѣква, допрѣ до единъ мрѣморенъ стѣлпъ който бѣше къмъ крайтъ на това отдѣленіе въ тъмницжтж; остана тамъ около него и възползуванъ отъ стѣлпѣтъ, намѣри вратата като измѣряше колко бѣ далечъ тя отъ стѣлпѣтъ и примыляше какво да прави.

— Нѣкой като че мърда тамо, каза единъ отъ злодѣйцитѣ.

— Ей, и азъ чухъ шумолтеніе.

— Да не бы да ся е събудилъ пріятельтъ? Я виждь!

Единъ отъ злодѣйцитѣ станж и търсяше пипнишкомъ Евстатія.

— Бре! той го нѣма тукъ на мѣстото му: той ны е чулъ какво си приказвахмы.

— Удрѣте, момчета да го прѣбіеми, защото ни изѣде.

И четырмата злодѣйцы станжжж и зехж оногомъ да търсятъ Евстатія, който като видѣ че не останж другж надежда исправи ся на вратата и тури устата си на дупкжтж на ключелницжтж и съсъ всичкжтж силж на дробѣтъ си нададе выкъ по турскы.

— Тичай, Ага, тичайте, скоро че мя убихж, ще бѣгатъ...

— Да бѣгамы! рекохж и четырмата злодѣйцы! Да бѣгамы! И като намѣрихж дупкжтж на проломѣтъ намжжнжжж са наварены и отидохж.

На първитѣ выкове Евстатіевы не ся обади никой извънъ. Евстатій като чу че злодѣйцитѣ търтихж да побѣгнжтъ и като не знаеше какъ и отъ кждѣ, осмѣли ся да ся въсправи изново на вратата и като гы тласкаше и хлопаше повыка пакъ съ всѣхъ силж.

— Тичайте, тичайте, ага побѣгнжжж.

Слѣдъ малко свѣтнж прѣзъ дупкжтж на ключелницжтж и